

Πότε είναι δυνατή η ορθή ομολογία (Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 6, 2011

«...πιστεύομεν, διό και λαλούμεν»

Όλο και περισσότερο «αμάρτυρη» γίνεται η πίστη στην εποχή μας. Δεν είναι μόνο η συχνή απουσία μαρτυρίας και ομολογίας, αλλά πολλές φορές και η ελαττωματικότητά τους, που σημαδεύουν αρνητικά τους καιρούς μας. Όχι σπάνια η ομολογία των Χριστιανών μοιάζει περισσότερο με φλυαρία παρά με ομολογία. Αυτό συμβαίνει, γιατί δεν προσφέρουμε τον γνήσιο και άμωμο Χριστιανισμό των Αγίων Πατέρων μας. Και δεν τον προσφέρουμε, γιατί δεν τον ζούμε. Η ομολογία μας πηγάζει συνήθως από το μυαλό μας, από τα αποθέματα της θεωρητικής γνώσεώς μας, και όχι από την καρδιά μας, από την πνευματική εμπειρία μας. Όμως η Ορθοδοξία, ως πλήρωμα εν Χριστώ ζωής, δεν μεταδίδεται διανοητικά, αλλά εμπειρικά, βιωματικά, υπαρξιακά. Μόνο σαρκωμένη σε συγκεκριμένα πρόσωπα ζει και ομολογείται η Αλήθεια του Χριστού. Ποτέ ως απλή μάθηση, ως θεωρητική γνώση ή ιδεολογία. Η τραγικότερη νόθευση της πίστεώς μας είναι η αλλοτρίωσή της στους καιρούς μας σε «χριστιανική ιδεολογία», που μόνο έργο έχει την αντιπαράταξή της απέναντι στις διάφορες (πολιτικές) ιδεολογίες για την δημιουργία ενός «χριστιανικού» μετώπου απέναντι στις δυνάμεις της απιστίας και αθεΐας. Η μαρτυρία και ομολογία μας τότε μόνο μπορούν να έχουν πληρότητα και καθολικότητα (να μεταδίδουν δηλαδή ορθοδοξία), όταν έχουν τη σωστή προϋπόθεση. Και αυτή είναι η Πίστη.

Η ομολογούσα πίστη

Ποια πίστη όμως; Μήπως μια απλή παραδοχή και κατάφαση του περιεχομένου της ορθοδόξου δογματικής διδασκαλίας; Μήπως μια εξωτερική συγκατάθεση στην υπεροχή της Ορθοδόξου Εκκλησίας απέναντι στις διάφορες «χριστιανικές» Ομολογίες ή «Εκκλησίες», όπως εσφαλμένα τις χαρακτηρίζουμε συχνά; Όχι. Εδώ ο Απ. Παύλος κάνει λόγο για μια άλλου είδους πίστη. Μιλεί για μια εσωτερική πληρότητα και βεβαιότητα, που έχει πολύ διαφορετικές προϋποθέσεις. Για να μας δείξει για ποια πίστη αυτός μιλεί, μας παρουσιάζει πρώτα τον χριστιανό στην αυθεντική μορφή του. Είναι αυτός, που πιέζεται με κάθε τρόπο, αλλά δεν φθάνει ποτέ σε αδιέξοδο· παλεύει μέσα στις ανάγκες του, αλλά δεν απελπίζεται· πέφτει κτυπημένος, αλλά δεν συντρίβεται! Πρέπει να ομολογήσουμε, ότι με τα μέτρα της εποχής μας ένας τέτοιος άνθρωπος φαίνεται κυριολεκτικά εξωγήινος, εξωπραγματικός. Το μυστικό της θαυμαστής αυτής υπερβάσεως κάθε αντιξοότητας και κακοπάθειας δεν είναι άλλο από τη δύναμη του Θεού. Είναι η παρουσία του Θεού μέσα στον χριστιανό, που θαυματουργικά ξεπερνά την κάθε ανθρώπινη αδυναμία. Έτσι, παρ' όλο που ως άνθρωποι είμαστε «οστράκινα» (πήλινα) σκεύη, δεν τσακιζόμαστε, δεν συντριβόμαστε. Νικάμε με τη δύναμη του Θεού. Αλλ' αυτό συμβαίνει μόνο, όταν ο Θεός βρίσκεται μέσα μας. Πρέπει να κατοικεί ο Θεός στην καρδιά μας, το κέντρο της υπάρξεώς μας, ως άκτιστο φως, όπως εκείνο που εφώτισε τον Μωυσή και τον «εδόξασε», τον περιέλουσε δηλαδή από το φως της θείας παρουσίας. Όταν ο Θεός βρίσκεται μέσα μας, τότε μας δίνει τον «φωτισμό της γνώσεως», όχι βέβαια της απρόσιτης και αγνώριστης ουσίας Του, αλλά της «φυσικής Του ενεργείας». Τούτο γίνεται «εν προσώπω» (δηλαδή, δια μέσου) του Ιησού Χριστού, ο Οποίος «εφανέρωσε το όνομα του Θεού», τον «εδόξασε επί της γης» (Ιωάν. ιζ' 4-6). διώκεται, αλλά δεν νοιώθει εγκαταλελειμμένος από το Θεό

Καρπός της βεβαιότητας της πραγματικής παρουσίας του Θεού μέσα μας είναι η πίστη, για την οποία μιλεί ο Παύλος. Είναι η βεβαιότητα, ότι ο Θεός, που κατοικεί μέσα μας, μας ελευθερώνει συνεχώς από τους κινδύνους, που μας απειλούν, και επειδή είμαστε κάθε στιγμή πρόθυμοι να δεχθούμε τον θάνατο του Χριστού, μας δίνει τη δύναμη να μετέχουμε συνεχώς και στην ανάστασή Του. Η Πίστη, ως απόλυτη βεβαιότητα στην αλήθεια και πιστότητα του Θεού, είναι καρπός μόνο της παρουσίας του Θεού μέσα στον άνθρωπο. Στην κατάσταση αυτή είναι δυνατή η γνήσια ομολογία

και η μαρτυρία. Έτσι εξηγούνται τα θαυμαστά εκείνα σημεία κατά το μαρτύριο των αρχαίων, αλλά και των νεωτέρων Αγίων (Νεομαρτύρων). Η ενοίκηση του Τριαδικού Θεού ως «νοεράς ευχής» μέσα τους επιφέρει ψυχοβιολογικές μεταβολές, όπως το θάρρος και η αντοχή στα βασανιστήρια.

Εκκλησία ομολογούσα

Η ομολογία της Εκκλησίας, ως «σώματος Χριστού», αλλά και πιστού στον κόσμο είναι ομολογία αγιοπνευματικής εμπειρίας. Δεν έχει σχέση με τον πεισματικό ενθουσιασμό και τον ηρωισμό ακόμη του οπαδού μιας ιδεολογίας. Μια τέτοια μαρτυρία δύσκολα γίνεται πιστευτή και δυσκολότερα ακόμη πείθει. Το συχνότατο φαινόμενο στα μαρτυρολόγια μας, οι ίδιοι οι δήμιοι των Μαρτύρων να μεταβάλλονται σε μάρτυρες, εξηγείται μόνο από το γεγονός, ότι γνώριζαν εσωτερικά, υπαρξιακά, τον Χριστό από την ομολογία των Χριστοφόρων και Θεοφόρων Μαρτύρων, που με το μαρτύριό τους δεν έμεναν απλώς πιστοί στην «ιδεολογία» τους, αλλά «εδόξαζαν», εμφανέριον, τον Θεό, που πραγματικά κατοικούσε μέσα τους. Και αυτή ακόμη η θεολογία της Εκκλησίας μας δεν είναι απλή διδασκαλία, μετάδοση γνώσεων θρησκευτικών. Είναι φανέρωση του εν ημίν Θεού· μετάδοση των μυστικών εμπειριών του θεοφόρου πιστού. Λέγει σχετικά ο Μ. Βασίλειος: «Η ψυχή, που μιλεί χωρίς πίστη, δεν θα πει παρά φλυαρίες (διακενώς ληρήσει)... Αρχή τοίνυν λόγου έμφορος πίστις ισχυρώς τη καρδιά του λαλούντος ενιδρυμένη». Είναι η πίστη, που έχει το θεμέλιό της στην καρδιά, όπου κατοικεί ο Θεός, όπως συμβαίνει στους Αγίους μας.

Υπόδειγμα ομολογίας

Η λατρεία της Εκκλησίας μας είναι μια αδιάκοπη προβολή ζωντανής μαρτυρίας και ομολογίας. Κάθε μέρα τιμάμε Αγίους. Κάθε νέα μέρα ανακαλούμε στη μνήμη μας την μαρτυρία και ομολογία των Αγίων, και έτσι «συν πάσι τοις Αγίοις» συνεχίζεται και η δική μας στον κόσμο αυτό πορεία προς τον αναμενόμενο και «ερχόμενο» Κύριο. Ο δρόμος της Ορθοδοξίας είναι τελικά πορεία πάνω στα αχνάρια των Αγίων.

Ορθόδοξος είναι αυτός, που ακολουθεί τα βήματά τους, που συνεχίζει τον αγώνα για την ενοίκηση του Θεού μέσα του, ώστε να είναι δυνατό να δώσει και αυτός την δική τους ορθόδοξη μαρτυρία. Έτσι καταλαβαίνουμε, τι σημαίνει για μας, που ζούμε σε εποχή συμβιβασμών, υπερελαστικότητας των συνειδήσεων και χαμαιλεοντικών μετασχηματισμών, η μνήμη του Αγίου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, που σήμερα τιμάμε. Είναι ο πρώτος, που είπε το μεγάλο ΟΧΙ σε ένα αλλοτριωμένο από τους Φράγκους τρόπο χριστιανικής ζωής, που ακολούθησε την αλλοίωση της εκκλησιαστικής παραδόσεως στο χώρο της Δύσεως. Όταν εμείς από το 1821 και εδώ λέμε συνεχώς ΝΑΙ στον «εκδυτικισμό» και την «εκφράγκευσή» μας, καταλαβαίνουμε, πώς μπόρεσε ο Μέγας Φώτιος να πει όχι. Έδωσε την γνήσια ομολογία και αρνήθηκε την πλάνη, γιατί είχε μέσα του την Αλήθεια. Ήταν κατοικητήριο της Παναγίας Τριάδος, και γι' αυτό έγινε ομολογητής της ορθοδοξίας και υπόδειγμα ομολογίας.

"ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ"

(Απάνθισμα κηρυγμάτων από την

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» των ετών 1980 και 1983)

ΠΡΩΤΟΠΡ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

(Πηγή ηλ. κειμένου: "Ιερά Μονή Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου")

Διαβάστε περισσότερα κείμενα του π. Γεωργίου πατώντας [εδώ](#)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>
